

Alain Van der Steen

Biron

Boek III

Schaduwenzang

Copyright © 2021 Alain Van der Steen
Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen en/of situaties is louter toevallig.

Omslagfoto: SelfPubBookCovers.com/billwyc
Omslagfoto bewerking: Alain Van der Steen

ISBN: 978-9-464-18741-0

www.alainvandersteen.com

Dankbetuiging

Mijn dank gaat uit naar mijn vaste team, Marleen Daems, Leen Bastiaens, Marleen Van Wunsel en Dirk Pauwels voor hun onvoorwaardelijke tijd, nooit aflatende energie en enthousiasme bij de review van dit boek.

SCHADUWENZANG

1

De naamloze dreef rustig naast haar tweelingzus. Dat was al zo sinds het allereerste begin. De naamloze kon zich helemaal niet herinneren hoe het ooit begonnen was of hoe lang ze zich daar bevonden. Ze was gewoon plotseling, uit het niets, op deze schemerige plek terechtgekomen. Samen met haar zuster. De naamloze wist eigenlijk niet dat de ander haar zuster was. Ze had niet eens een besef van wie of wat ze zelf was. Maar ze was. En die ander was ook. Waarom ze met z'n tweeën vredig op deze plek dreven, was haar eveneens een raadsel. Maar dat vond de naamloze niet erg. Tot een paar minuten geleden. De grote bubbel waarin ze beiden leken te zweven in het vocht was behoorlijk onrustig geworden. Er was af en toe een heftige beroering in de hen omringende vloeistof, waardoor ze allebei een beetje heen en weer geslingerd werden. Soms tegen een wand van de bubbel, dan weer tegen elkaar. De naamloze vond het in eerste instantie al niet fijn dat haar rust op deze manier zo verstoord werd. Maar ze begon ook geïrriteerd te raken van de trappelende voeten van de ander, die haar met opzet leken te willen wegduwen. Waarom? Waarom wou die ander haar niet meer op deze plek? De naamloze besepte ook wel dat ze, in de loop van de tijd, steeds minder bewegingsvrijheid begonnen te hebben. Tot op dit bepaalde punt, waar de bubbel dusdanig leek gekrompen te zijn dat er gewoonweg niet genoeg ruimte meer was voor hun allebei.

ALAIN VAN DER STEEN

De vloeistof was weer tot rust gekomen en de naamloze gebruikte dat moment om na te denken. Wanneer er niet genoeg plek meer voor hun tweeën zou zijn, dan zou één van hen moeten verdwijnen. En de naamloze had niet de intentie om deze plek te verlaten. Het was er tot dat moment altijd warm, rustig en ontspannend geweest. Als er iemand ruimte moest maken dan zou het zonder meer de ander moeten zijn, besloot de naamloze.

Een nieuwe deining, heftiger dan de vorige keren, deed haar omslaan. In paniek greep ze naar een houvast en vond met haar handen de schouders van haar zuster. De naamloze klampte zich uit alle macht vast, terwijl ze angstvallig trappelde om niet meegesleurd te worden met de felle stroming die aan haar voeten, aan haar hele lichaam, leek te trekken. Ze opende de ogen en keek recht in het gelaat van haar tweelingzuster. Die glimlachte naar haar terwijl ze probeerde de handen van de naamloze van haar schouders weg te halen.

Ze wil me hier weg, ze wil van me af! dacht de naamloze.

Diep binnenin haar voelde ze een koude, oncontroleerbare woede opborrelen. Deze plek werd te klein voor hun tweeën en de ander had blijkbaar dezelfde conclusie getrokken als degene die de naamloze enkele momenten geleden had bedacht. De deining in het vocht werd opnieuw minder en de eerdere stroming die aan het lichaam van de naamloze had getrokken was verdwenen. Ze realiseerde zich dat de rust in de vloeistof slechts tijdelijk zou zijn. De deiningen en de stromingen zouden weldra weer terugkomen. Ze moest snel handelen vooraleer dat gebeurde,

SCHADUWENZANG

zodat ze de ander zouden meesleuren en niet haar. De naamloze liet haar handen glijden naar de keel van de ander. Die keek haar geschrokken aan en stopte met glimlachen. Naarmate de naamloze harder en langer bleef knijpen, begon haar tweelingzus wild te schoppen en te slaan naar de naamloze, maar haar ongecontroleerde bewegingen werden door het vocht dusdanig afgeremd dat ze weinig effect hadden.

Op het moment dat het lichaam van haar tweelingzuster slap en bewegingloos naast haar dreef, werd de naamloze gegrepen door een volgende deining die vele malen sterker was dan alles wat voordien de rust in de bubbel had verstoord. Instinctief probeerde ze met haar armen en benen weerstand te bieden aan de stroming maar het was tevergeefs, deze keer werd ze kansloos meegezogen. De doorgang waar de naamloze doorheen gleeed, werd op een bepaald moment steeds smaller, tot op een punt waar de naamloze volledig klem kwam te zitten. Terwijl ze in paniek probeerde zich vrij te wurmen, kon ze niet vermijden dat haar lichaam met kortstondige stoten van de wanden om haar heen werd voortgestuwd. De druk op haar lichaam werd steeds groter en de naamloze kreeg moeite met ademen. Het leek alsof haar hoofd zou imploderen. Ze kreeg, gedurende een aantal seconden, sterretjes voor de ogen vooraleer alles zwart werd.

De naamloze schrok plots van het enorme verschil in temperatuur en het felle licht waarmee ze omringd was. Het was een fel contrast met het rustgevend schemerduister van de bubbel. Ze zoog haar longen vol lucht en krijste zo

ALAIN VAN DER STEEN

luid ze kon. Voor ze het goed en wel besepte was haar hele lichaam vrij en werd ze door twee reusachtige handen opgepakt.

‘Gefeliciteerd schat, we hebben een dochter!’ zei een luide mannenstem enthousiast. ‘Hoe wil je haar noemen?’

‘Kaitlynn,’ zei een vermoeide vrouwenstem, ‘we noemen haar Kaitlynn!’

2

De zonovergoten velden die Y'manora omringden, lagen er uitzonderlijk frisgroen bij voor een late herfstdag. De regen van de voorbije dagen had het laatste stof van de zomer weggespoeld. Biron en Elise Zonedruppel wandelden hand in hand en zeiden beiden niets. Ze genoten zwijgzaam van elkaars aanwezigheid en de stilte versterkte dat gevoel. Hallamir en Isolleia speelden een twintigtal meter voor de koning van de Elfen en zijn Elfenkoningin. Biron gebruikte die zeldzame rust om te reflecteren over het geluk dat het lot hem had toebedeeld. Dertig Mensenjaren geleden, kort na het huwelijk van Biron en Elise, had Allynna De Zachte besloten om af te treden. Het leek Allynna beter dat hun volk geregeerd zou worden door een jong koningspaar in plaats van een eenzame koningin-weduwe. Dat bleek een goede beslissing te zijn geweest. Geholpen door de relatief stabiele vrede op De Wereld had het jonge paar zich geliefd gemaakt bij zowel de Elfen als de andere volkeren van De Wereld. De vernieuwende visie van het koningspaar had de Elfen weer op de goede weg geleid richting de welvarende toekomst die ze allen voor ogen hadden. De trotse Elfen hadden daarbij de nodige veerkracht getoond na de slachting die was teweeggebracht door Uxunrhad en de Heks van Wind en IJs.

'Hallamir, doe je wel voorzichtig!'

Elise's luide stem naast hem haalde Biron uit zijn gemijmer. Hun zoon hing ondersteboven aan de hoogste tak van één van de bomen die her en der tussen het gras

verspreid stonden. Hallamir's tweelingzus stond onderaan de boom ongerust naar haar broer te kijken. Isolleia draaide zich om naar haar ouders.

'Mama, Hallamir doet weer onveilig!' meldde ze overbodig met een gespeeld verontwaardigde stem.

Biron kon het niet laten om te glimlachen. "Onveilig" was het standaard understatement dat Isolleia gebruikte in reactie op de vele halsbrekende toeren die Hallamir op dagelijkse basis uithaalde. De jongen was nu eenmaal avontuurlijk aangelegd en kende totaal geen angst, waar Isolleia net het tegenovergestelde was en alles wat ze deed, doordacht en voorzichtig aanpakte.

'Het is oké, Isolleia, je broer zoekt graag de grenzen op van wat kan en wat niet kan,' stelde Biron zijn dochter gerust. 'Hallamir, kom toch maar naar beneden, jongen! Het wordt laat en het weer slaat om, dus we gaan zo de stad weer in,' wees de Schaduw van de Goden naar de donkere wolken die in een snel tempo richting Y'manora dreven.

'Oké, pap,' reageerde Hallamir, terwijl hij zich lenig als een kat uit de boom liet glijden.

'Kom, bangerd,' stootte Hallamir zijn zuster tegen de schouder, 'wie het eerst aan de poorten is!' en hij zette het op een lopen.

Isolleia keek naar haar ouders, zuchtte teatraal terwijl ze haar schouders traag ophaalde en slenterde toen achter haar tweelingbroer aan, terwijl ze nonchalant haar lange, blonde haren over één schouder legde.

Elise gaf Biron een kus op de wang en kneep in zijn hand.

'Ze worden groot!' zei ze.

SCHADUWENZANG

‘Ja, vooral Hallamir,’ antwoordde Biron.

Met één meter veertig was de jongen groot voor zijn leeftijd. Tenminste, in Mensenjaren gerekend. Als Halflingen was het moeilijk om de leeftijd vast te stellen van de tweeling. In Mensenjaren waren ze al vijftwintig maar ze zagen er voor Biron uit als zevenjarigen. Niet dat leeftijd veel belang had. Sinds hij door de jaren heen volledig geïntegreerd was in de Elfencultuur had Biron bepaalde tijdsbegrippen zoals hij die in zijn vorig leven ooit gekend had, gewoon losgelaten. Hoe hij naar het concept van tijd keek als boerenzoon was eerder al een keer drastisch veranderd vanaf het moment dat hij een Schaduw van de Goden werd. Nu hij ook nog eens als Elfenkoning door het leven ging, had Biron snel geleerd dat tijd inderdaad niet meer dan een relatief begrip was, bedacht door de Mensen, die van nature uit de onbedwingbare behoefte hadden om alles wat om hen heen gebeurde onder controle te willen houden.

‘En zijn fysiek past dan ook perfect bij zijn gedrag,’ grapte Elise. ‘Zonder die spierkracht zou hij veel van zijn fratsen niet eens kunnen uitvoeren!’

‘Dat is waar,’ reageerde Biron. ‘Gelukkig heeft hij Isolleia om hem een beetje te temperen. Ze vullen elkaar perfect aan!’

Biron en Elise hadden ondertussen de poorten van Y’manora bereikt, waar Hallamir en Isolleia hen stonden op te wachten. Zodra hun ouders hen bereikt hadden, huppelden de kinderen hand in hand verder de stad in.

‘Hoe verschillend ze qua karakter ook mogen zijn, ze

kunnen gelukkig niet zonder elkaar!’ merkte Elise op. ‘Als het er ooit op aan zou moeten komen, dan kunnen ze volgens mij als team elke moeilijkheid overwinnen!’

‘Dat is zeker een geruststellende gedachte,’ repliceerde Biron, ‘maar laten we hopen dat zich dat niet te vaak zal voordoen!’

Een dof gerommel in de lucht achter hen deed Biron omdraaien.

‘Zo te zien kunnen wij ook maar beter snel naar huis huppelen,’ zei Biron. ‘Die donkere wolken achter ons luiden nu echt het einde van de zomer in!’

Hij boog lichtjes naar Elise en bood haar plechtig zijn arm aan.

‘Zullen we dan maar, Majesteit?’ vroeg Biron met een jongensachtige fonkeling in de ogen.

Elise nam zijn arm niet aan en keek Biron speels en uitdagend aan.

‘Zie maar dat je me kan volgen,’ antwoordde ze, ‘deze keer laat ik je niet winnen!’ en ze zette het op een lopen richting het paleis, terwijl de eerste zware regendruppels vielen.

Biron reageerde onmiddellijk en wou eveneens de spurt inzetten toen hij schrok van de knetterende knal van een blikseminslag in de nabijheid. De Elfenkoning draaide zich om in de richting van het geluid en keek verbijsterd naar de nu gespleten en brandende boom waarin Hallamir amper vijf minuten eerder had gespeeld. Een rilling liep over zijn rug terwijl hij, gefascineerd, kort naar het schouwspel staarde. De feller wordende regen dwong hem echter tot actie en hij

SCHADUWENZANG

begon Elise achterna te rennen, terwijl hij probeerde het onverklaarbare gevoel van machteloze angst van zich af te schudden.

3

De kar hotste heen en weer over het rotsige bergpad en de hevige, schommelende bewegingen maakten de vrouw misselijk. Voor zover ze zich kon herinneren, kon ze dit soort deinende bewegingen al sinds haar geboorte niet verdragen. Het maakte haar niet alleen onpasselijk maar gaf haar vooral het gevoel dat ze geen controle over haar eigen lichaam had. Alsof iemand anders haar lichaam wou overnemen en manipuleren.

De vrouw vloekte binnensmonds omdat ze eerder, aan de voet van de berg, niet had besloten om naast de kar te lopen of op het paard te gaan zitten. Ze wou het risico niet nemen om te stoppen en dat alsnog te doen omdat ze bang was dat het paard de zware gesloten kar op de steile helling dan niet meer terug in beweging zou kunnen krijgen. De kar op de berg moeten achterlaten zou haar plan volledig tenietdoen. Dus bleef ze op de bok zitten, keek omhoog en zag dat het einde van de helling letterlijk in zicht was. Met klakkende geluiden van de tong spoorde ze het paard nog wat aan en een tiental minuten later had ze, tot haar opluchting, de top bereikt.

'Hoooo!' zei de vrouw, terwijl ze de teugels aantrok.

Het paard had geen tweede aanmoediging nodig en stopte onmiddellijk. De vrouw stapte van de kar en rekte zich uit. De reis was lang geweest met de trage kar, en de beklimming had haar vermoeide gevoel alleen maar versterkt. Ze had 's ochtends ook de keuze kunnen maken

SCHADUWENZANG

om rond de Bergen van de Dromende Harten heen te rijden maar dat zou een vertraging van minstens een dag betekend hebben. Echt gehaast was de vrouw niet maar naar verwachting zou de komende dagen het weer, zoals elk jaar rond deze tijd, steeds kouder en natter worden en ze moest haar slachtoffers bereiken vooraleer die niet meer uit de bescherming van hun huis zouden komen.

De vrouw had eerder aan de voet van de berg een aantal drinkzakken gevuld bij een watervalletje en goot de houten emmer die onder de bok stond, halfvol met water. Ze bood de emmer aan het paard aan vooraleer ze zichzelf te goed deed aan het water uit een andere drinkzak. Ze zette de stop op de zak en veegde haar mond droog met haar mouw. Met de zon in de rug had ze een schitterend uitzicht over de heuvelachtige vlakke die voor haar lag in het noorden. Daar ergens achter al die heuvels lag haar doel, Y'manora. Ze was er nog nooit geweest en ook al had ze nog nooit een Elf in levenden lijve gezien, ze had een blinde haat jegens het Elfenvolk voor wat ze haar moeder hadden aangedaan. Eigenlijk haatte de vrouw alle volkeren van De Wereld omdat ze met z'n allen uitgebreid hadden samengewerkt om te voorkomen dat haar moeder datgene zou verkrijgen wat het lot voor haar in petto had gehad. Haar beide ouders vertelden haar steeds dat het uiteindelijk beter was zo. Ze wist dat haar vader dat ook echt meende. Het onderwerp werd tijdens haar jeugd zoveel mogelijk vermeden maar de vrouw kon in de ogen van haar moeder een combinatie van wraakgevoelens en berusting zien telkens wanneer de gebeurtenissen van iets meer dan dertig jaar geleden toch

ter sprake kwamen.

De vrouw keek om zich heen, haalde een aantal keren diep adem en snoof vol ontzag de geur van de berg in. Hier, in de buurt van de plek waar ze stond, waren de Elfen toen bijna volledig uitgeroeid. De vrouw rilde en voelde dezelfde teleurstelling die haar moeder en Uxunrhad gevoeld moesten hebben toen ze beseften dat ze een kapitale fout hadden gemaakt om de resterende Elfen niet te volgen en volledig weg te vagen. Het bleek een foute keuze te zijn geweest die indirect ook het leven van de vrouw negatief had beïnvloed. In plaats van een leven te leiden als de enige dochter van een alom gerespecteerd paar met aanzien dat bepaalde wat er in De Wereld gebeurde, had ze een jeugd beleefd die grotendeels bestaan had uit veelvuldig verhuizen en continue ondergedoken leven.

Ze schudde het hoofd om de beelden uit haar kindertijd weg te jagen. De vrouw was vastbesloten om ervoor te zorgen dat zij zelf alsnog het leven zou kunnen leiden waar haar moeder eigenlijk recht op had. De Mensen, de Vuurlanders en de Bronlanders waren allen even schuldig als de Elfen maar de Elfen hadden iets enorm waardevols in hun bezit wat de anderen niet hadden. En de vrouw wist een manier om dat geheime wapen het hare te maken. Een wapen waarmee ze, na de Elfen, ook de anderen definitief zou kunnen straffen. Daarna zou ze, samen met haar moeder, over De Wereld heersen. Haar vader zou het in eerste instantie niet goedkeuren wist ze, maar ze rekende erop dat hij te veel van zijn vrouw en van zijn dochter hield om hen beiden dat geluk te ontzeggen.

SCHADUWENZANG

De vrouw hield een hand boven de ogen en keek naar de stand van de zon. Vandaag zou ze Y'manora niet meer kunnen bereiken, berekende ze, maar dat vond ze prima. Morgen leek een nog mooiere herfst dag te worden en dat was precies wat ze nodig had om haar plan goed van start te laten gaan. Ze glimlachte tevreden, vulde haar longen nog een keer extra met de frisse berglucht en stapte naar de kar.

4

Biron en Elise Zonedruppel wandelden samen met Allynna De Zachte door het zonovergoten Y'manora. De straten zinderden van de energie. Kraampjeshouders prezen hun waren met luide stem aan tegen de vele Elfen die door de straten kuierden. Joelende kinderen renden en speelden tussen de menigte.

'We zijn van ver gekomen,' merkte Allynna op. 'Jullie hebben uitstekend werk verricht, kinderen!' prees ze de Elfenkoning en zijn gemalin. 'Ik wist dat ik er goed aan deed om het roer aan jullie over te laten maar ik moet toegeven dat jullie zelfs mijn stoutste verwachtingen hebben overtroffen. Jullie hebben, in een minimaal tijdsbestek, van een bijna uitgeroeid volk weer de trotse en welvarende natie gemaakt die we vroeger ooit waren. Ik ben trots op jullie!'

Elise keek even glimlachend op naar Biron en gaf haar echtgenoot een snelle zoen. Ze vond het heerlijk om onbezorgd tussen het volk te kunnen lopen. De Elfen voelden allemaal de verbondenheid die hun, in vele opzichten exceptionele, koningspaar met de bevolking had. Biron en Elise werden er nog meer door gerespecteerd omdat ook zij ieder van hun onderdanen respecteerden voor wie ze allen individueel waren.

'Dank je, mama, we hebben inderdaad vele juiste keuzes gemaakt, maar dat hadden we nooit zonder uw advies en steun kunnen doen,' nam Elise het compliment van haar moeder in ontvangst.

SCHADUWENZANG

'Papa zou eveneens trots op je geweest zijn, meisje,' zei Allynna met zachte stem en keek met licht betraande ogen voor zich heen.

Zelfs na al die tijd was Allynna er niet helemaal overheen gekomen om verder te moeten zonder haar geliefde, Ofraël De Rechtvaardige. Elise knikte, verdrong haar eigen verdriet met de mooie herinneringen en kneep Allynna bemoedigend in de hand.

'Dat is waar, mama,' antwoordde Elise, 'maar papa zou ons erop wijzen dat we weliswaar op de goede weg zijn maar nog niet helemaal compleet zijn!'

Allynna keek naar haar dochter, niet onmiddellijk begrijpend waar Elise op doelde.

'Niet compleet? Je bedoelt ...'

'Ja, een magiër! We missen nog steeds iemand die de staf van Bydus De Wijze kan doorgronden en beheersen. Alle kennis die door onze magiërs door de eeuwen heen is opgebouwd ligt nu letterlijk stof te vangen. Niemand van ons volk heeft blijk gegeven dat ze waardig genoeg zouden zijn om Bydus, of eigenlijk Thuvior De Schrandere, op te volgen. Sterker nog, niemand heeft zich zelfs kandidaat gesteld!'

'Niet alleen onze prioriteiten maar ook de prioriteiten bij het volk lagen al die tijd elders,' pikte Biron in. 'Misschien is de tijd nu stilaan wel rijp dat er iemand opstaat als de eerstvolgende magiër. Onze maatschappij draait weer stabiel, iedereen gelooft weer in een toekomst. Niet alleen voor ons allen samen als volk maar ook voor iedereen als individu. Voor velen is nu de tijd gekomen om echt vooruit te kijken!'

'Waarom staat één van jullie zelf niet op?' vroeg Allynna.

‘Wat bedoelt u? Opstaan voor wat?’ reageerde Biron, niet bevattend waar Allynna op zinspeelde.

‘Waar we het net over hebben! Je zegt dat de tijd rijp is dat er iemand opstaat om de staf op te eisen en de rol van magiër op zich te nemen. Sinds jullie aan het roer staan, zijn vele dingen niet meer zoals ze vroeger waren. Jullie hebben jullie eigen moderne kijk op de zaak gehad en dat heeft tot nu toe zijn vruchten afgeworpen. Waarom een magiër zoeken als jullie beiden zelf de gave hebben om met magie om te gaan? Noch Ofraël, noch één van onze voorgangers bezat ooit bewust magische krachten!’

‘Maar, dat beetje dat u me geleerd heeft is bepaald niet indrukwekkend te noemen tegenover datgene waar Bydus of Thuvior toe in staat waren,’ stelde Elise.

‘Ook ik heb er sinds de strijd met Evanora en Uxunhad geen gebruik meer van gemaakt. Al die tijd heb ik Mystise slechts één keer gezien en toen was er geen tijd voor haar om mij verder te onderwijzen,’ vulde Biron aan.

‘Wat reageren jullie negatief voor zo’n vooruitstrevend koningskoppel,’ bekritiseerde Allynna de terughoudende instelling van haar dochter en schoonzoon. ‘Jullie hebben bewezen dat jullie samen tot de grootste dingen in staat zijn. Alle kennis, alle magische macht zit reeds gebundeld in de staf. Jullie moeten alleen leren om al die magie te ontsluiten en aan te sturen. Met wat geduld en de juiste dosis vertrouwen in jullie eigen kunnen, wie weet waartoe jullie in staat blijken? Denk er in ieder geval over na! We hebben niets te verliezen en je weet maar nooit hoe snel die magische kennis misschien nodig zal zijn om ons volk te

SCHADUWENZANG

beschermen. Hoe relaxed het momenteel ook mag aanvoelen, we weten allemaal dat vroeg of laat een vertegenwoordiger van het Kwaad zal opstaan om het ons moeilijk te maken. Tot er zich een echte kandidaat-magiër kenbaar maakt, komt er misschien wel een situatie waar die verborgen magiërkennis levensnoodzakelijk wordt!’ eindigde Allynna haar vurige pleidooi.

Biron en Elise keken elkaar aan en haalden gelijktijdig de schouders op.

‘Waarom niet?’ vroeg Biron zich luidop af. ‘Je hebt zoals altijd op alle punten gelijk, Allynna!’

‘Laten we dan maar gelijk de staf een keertje van naderbij bekijken,’ vulde Elise Zonedruppel haar echtgenoot aan.

Allynna klapte van blijdschap enthousiast in de handen en produceerde een stralende glimlach.

‘Geweldig!’ kirde ze. ‘Volg mij kinderen!’

5

'Tot tien tellen en ondertussen niet kijken!' riep Hallamir en ging er dan vliegensvlug vandoor.

Isolleia stond tegen een boom met de handen voor het gezicht en telde rustig af. Ze wist dat ze haar broer wel zou vinden, ongeacht hoe goed hij telkens zijn best deed om zich te verstoppen. Hallamir mocht dan sterker en sneller zijn dan zijn tweelingzuster, Isolleia was dan weer de pienterste van de twee.

'... acht ... negen ... tien! Ik kom eraan!'

Isolleia haalde haar handen voor haar gezicht weg en opende de ogen. Ze had een scherp gehoor en wist precies in welke richting Hallamir gelopen was. Ze zette haar handen in de zij en bekeek rustig het gedeelte van het bos waar ze vermoedde dat Hallamir op datzelfde moment plat op zijn buik achter een struik zou liggen. Dat deed hij namelijk bijna altijd. Ze deed een paar passen voorwaarts en hield dan halt. Links voor zich hoorde Isolleia, achter een aantal dichtbegroeide Rododendrons, het droge, knappende geluid van een twijg die brak. Haar ogen flitsten in de richting van het geluid en ze zag in het schemerdonker van het bos een schaduw gehaast wegglippen.

Aha, dacht ze, dat gaat wel heel makkelijk deze keer, en begon te rennen maar stopte bijna onmiddellijk. Opnieuw was er geritsel te horen tussen de struiken. Te veel lawaai, zelfs voor Hallamir, die het meestal van zijn kracht en zijn snelheid moest hebben. Zelfs hij begreep dat het bij

SCHADUWENZANG

verstoppertje spelen voornamelijk ging om behendigheit en geruisloosheid.

Er stak onverwacht een felle wind op waardoor de takken van de bomen begonnen te wiegen en alles om Isolleia heen wat maar enigszins kon ritselen, dat ook daadwerkelijk deed. Isolleia kon een rilling niet onderdrukken terwijl een gevoel van angst haar be kroop. Ze kon niet zeggen wat het precies was maar ze wist instinctief dat er iets mis was. Ze voelde dat ze in gevaar was en haar broer dan waarschijnlijk ook. Isolleia probeerde snel na te denken wat ze het beste kon doen. Misschien was het haar verbeelding die beïnvloed werd door de abrupte wisseling in de weersomstandigheden en de plots invallende duisternis tussen de bomen. Misschien moest ze maar gewoon Hallamir roepen en toegeven dat ze hem niet kon vinden. Dan konden ze daarna veilig naar huis gaan. Of ze kon eventueel naar haar ouders in de stad rennen voor hulp. Maar dan zou Hallamir niet weten waar Isolleia was en dan zou hij zich misschien zorgen gaan maken om haar.

Opnieuw kraakte er een tak op minder dan twintig meter van Isolleia vandaan. Ze slikte en deed haar best om niet te gaan gillen.

'Hallamir?' vroeg ze met een onzekere stem.

Toen zag ze een onbekende vrouw die, gejaagd en met heftige bewegingen van de armen, de aandacht van Isolleia probeerde te trekken.

'Kom gauw,' riep de vrouw, 'er is iets mis met je broer!'

6

De gangen onder het paleis voelden aangenaam koel aan na de vochtige warmte die in de straten van de stad hing. Het was lang geleden dat Biron hier voor het eerst was om, samen met Elise, de staf van Bydus plechtig op een veilige plek te brengen. Dat was ook meteen de laatste keer dat ze beiden hier geweest waren. Maar ook al leidde Allynna hun door de doolhof van gangen, ze wisten beiden nog precies welke route ze moesten volgen.

Ze draaiden een hoek om en zagen de twee wachters die het bezoek hadden horen aankomen en het trio alert stonden op te wachten. Toen ze zagen wie er op hen afkwamen, maakten beide bewakers een buiging en gingen eerbiedig aan de kant voor hun koning en koningin. Terwijl Elise een praatje maakte met de soldaten, zocht Allynna naar de juiste sleutel aan de enorme sleutelbos die ze had meegebracht. Eenmaal ze die gevonden had, draaide ze de sleutel in het slot en duwde zonder enig ceremonieel de zware eiken deur open. De piepende scharnieren en het opwaaiende stof gaven aan dat er, sinds het moment dat de staf van Bydus in de heilige kamer bewaard werd, niemand de ruimte nog betreden had.

Het vertrek was eveneens koel en droog, dus Biron rook niet de muffe geur die hij onbewust wel verwacht had. De Schaduw van de Goden stapte als laatste door de deur en keek vol eerbied en met een beetje weemoed naar de staf van Bydus De Wijze. Biron's gedachten dwaalden af naar dat

SCHADUWENZANG

ene moment, dertig Mensenjaren geleden bij de slag met Uxunrhad en Evanora en hoorde in zijn hoofd exact de laatste woorden die Bydus toen tegen Elise had gesproken.

Er is momenteel geen opvolger meer beschikbaar dus ik vraag jou, Elise Zonedruppel, Elfenprinses en enige dochter van Ofraël De Rechtvaardige en Allynna De Zachte, om deze staf te bewaren tot de volgende Elfenmagiër opstaat. De staf bewaakt de kennis die ik hem zonet heb bezorgd. Wanneer de staf vernietigd zou worden, dan zou alle wijsheid die mijn voorouders hebben opgebouwd voorgoed verloren zijn. Dat zou nefast zijn voor de heropbouw van het Elfenvolk, dus je begrijpt het belang hiervan!

Tot hertoe waren ze er in ieder geval in geslaagd om ook zonder de staf van Bydus het Elfenvolk herop te bouwen. Zoals Biron's schoonmoeder echter eerder die middag terecht had opgemerkt, zouden ze al die kennis ooit nodig kunnen hebben om juist datgene te beschermen wat ze tot nu toe bereikt hadden. Ze konden dus beter maar zorgen om daarop goed voorbereid te zijn.

Allynna De Zachte nam de staf met beide handen voorzichtig en met de gepaste eerbied uit de zilveren hengsels waarin de grillig om elkaar heen gekronkelde trompetboomtakken hadden gehangen en overhandigde het heilige object aan Elise. De Elfenkoningin hapte even naar lucht toen ze de staf aannam en draaide zich met een ernstig gezicht om naar haar gemaal. Elise nodigde Biron uit om de staf mee vast te houden. De Elfenkoning schrok van de energiestoot die hij door zijn hele lichaam voelde vloeien en liet verrast de staf weer los. Elise bekeek hem met